

163

W y r o k .

W - IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ .

Sąd Najwyższy na sesji wyjazdowej w Krakowie, w składzie:

Przewodniczący Sędzia S.N. Dr.A.Eimer /sprawozdawca/,

Sędziowie S.N. Dr.St.Gronowski,

J.Piasecki,

przy udziale Prokuratora S.N. J.Jasińskiego

i asesora Anny Bagińskiej jako protokolanta,

na rozprawie kasacyjnej dnia 1.października 1948 r.w sprawie

B e c k e r a Johanna - - - - -

oskarżonego z art.2 i 4 dekretu z dnia 31.VIII. 1944 r. /Dz.

U.R.P. Nr 69,poz.377/46/ - - - - -

po rozpoznaniu kasacji Prokuratora od wyroku Sądu Okręgowego

w Krakowie z dnia 7.kwietnia 1948 r. VII K 1091/47 - - - - -

na mocy art.529 i 583 k.p.k. kasację Prokuratora

o d d a l a , a kosztami postępowania kasacyjnego

Skarb Państwa o b c i ą ż a .

./.

U Z A S A D N I E N I E .

Prokurator zarzucił w kasacji naruszenie przepisu art. 2 dekretu z 31.VIII. 1944 r. przez uniewinnienie Jana Beckera z oskarżenia o znęcanie się nad więźniami w obozie koncentracyjnym w Oświęcimie na tej tylko podstawie, że Sąd, mając na uwadze korzystne zeznania dla oskarżonego innych świadków, nie nabrał przekonania, by bicie i kopanie więźniów - o którym zeznał świadek Lachecki - przedstawiało się jako znęcanie. Stwierdzone przez świadka J.Sosnowskiego i K.Kumalę dobre obchodzenie się oskarżonego z więźniami obozowymi, uzasadnia - zdaniem kasacji - conajwyżej zniżenie kary.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy, powołując się na wyżej streszczone zeznania świadków J.Sosnowskiego i K.Kumali, wyraził zapatrywanie, iż zeznania świadka Cz.Lacheckiego, stwierdzające bicie i kopanie więźniów przez oskarżonego, nasuwają wprawdzie pewne wątpliwości co do zachowania się oskarżonego, jednak nie stanowią one dostatecznego dowodu winy Jana Beckera, o ile chodzi o zarzucone mu znęcanie się nad więźniami obozowymi.

Powyższa ocena Sądu stoi pod ochroną przepisu art.10 k.p.k. i słuszność jej merytoryczna uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Twierdzenia kasacji, zarzucające w sposób niezgodny z aktami ustalenie przez Sąd bicia i kopania więźniów obozowych przez oskarżonego, w istocie swej prowadzą się do podważania zasadności merytorycznej poczynionych przez Sąd ustaleń i tym samym wykraczają poza rany określone przepisem art.510 k.p.k.

Kasacja podlega więc oddaleniu.

Na oryginalne właściwe podpisy.

Wiceprezident Sekretariatu.

Sprawdzała:

[Handwritten signature]